

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1332/2020
24.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Душана Филиповића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 2К 156/18 од 10.07.2020. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1 230/20 од 15.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.11.2020. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Филиповића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 2К 156/18 од 10.07.2020. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1 230/20 од 15.09.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 2К 156/18 од 10.07.2020. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 2. Кривичног законика и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 75.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико казну не плати у датом року иста ће се заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан да плати суду на име пушала износ од 7.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка приватном тужиоцу ББ износ од 147.460,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, док се приватни тужилац ББ ради остваривања имовинско-правног захтева упућује на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2Кж1 230/20 од 15.09.2020. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и браниоца окривљеног, адвоката Душана Филиповића, а пресуда Основног суда у Лозници 2К 156/18 од 10.07.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног, адвокат Душан Филиповић због повреда закона из члана 439. тачка 1) и 3) и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и томе у прилог наводи да изрека осуђујуће пресуде не садржи битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 2. Кривичног законика, те да дело за које се окривљени гони и за које је осуђен није кривично дело. Наиме, у изреци осуђујуће кривичне пресуде дати опис радње извршења, по наводима браниоца, не представља кривично дело увреда извршено на штету приватног тужиоца, с обзиром да се у написаном тексту нигде не спомиње име приватног тужиоца, нити написани текст садржи намеру омаловажавања приватног тужиоца, већ је спорни текст приватни тужилац објавио са разлогом одбране права и заштите оправданих интереса јавности да буде упозната са чињеницама и дешавањима у граду у вези са кризном ситуацијом у том моменту. Бранилац је указао да је излагање окривљеног дато у одбрани права и заштити оправданих интереса, те како се из начин изражавања и других околности види да то није учињено у намери омаловажавања то је суд требало да примени одредбу члана 170. став 4. Кривичног законика (сходно којој се окривљени неће казнити за дело из става 1. до 3. члана 170. КЗ) и уз то указао је и на члан 10. Европске конвенције о људским правима, који прописује да локални функционери, што је у конкретном случају приватни тужилац, морају трпети виши степен критике, а што суд није имао у виду приликом доношења побијаних пресуда.

Изнете наводе Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу другостепене пресуде, на страни 4. пасус четири, пет, шест и седам дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви елементи кривичног дела увреда из члана 170. став 2. КЗ за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Осим тога, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости као разлог за подношење захтева наводи и повреду закона из члана 439. тачка 3) и члан 441. став 4. ЗКП, због којих повреда је подношење захтева дозвољено, међутим како се даље у образложењу захтева не образлаже у чему се конкретно састоје истакнуте повреде, то је Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев за заштиту законитости нема прописани садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП. Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић